

РЕШЕНИЕ

№ 1727

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **11202** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ж. В. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу ЗАПОВЕД № 82746 от 24.07.2009г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. *В***М*, поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материално правните разпоредби. Жалбоподателят твърди, че посочените в заповедта наказателни постановления не са му връчени, поради което не са влезли в сила. Посочва, че за голяма част от посочените в заповедта НП е изтекла давността по чл.82, ал.1 ЗАНН, поради което същите не могат да служат като основание за отнемане на контролни точки. Пзовава се на разпоредбата на чл.158, ал.1, т.2 ЗДвП за служебно възстановяване на контролните точки в 2-годишен срок след влизане в сила на последното издадено спрямо него НП на 25.07.07г., т.е. в срок до 25.07.09. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като му се присъдят направените по делото разноски.

Отвeтникът началник отдел „Пътна полиция” при СДВР не взема

становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящето съдебно производство заповед № 152239 от 23.08.2012г. е иззето свидетелството за управление на жалбоподателя на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП поради отнети 53 контролни точки въз основа на конкретно посочени 7 (седем) броя наказателни постановления (НП) и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 01.10.2012г. Жалбата вх.№24087 от 15.10.2012г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.172, ал.5 ЗДвП, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. За доказване компетентността на органа, наложил процесната ПАМ, ответникът е представил заповед № Из- 1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП началниците на отдел „Пътна полиция” при СДП (СДВР) са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК. Оспорената заповед е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2 АПК, чрез посочване, както правното основание за издаването ѝ (чл.171, т.4 ЗДвП), така и на броя отнети контролни точки въз основа на конкретно посочени седем броя НП. Не е налице допуснато нарушение на установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК вр. чл.172, ал.1 ЗДвП. Съдът приема, че при постановяването на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в друг смисъл. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол за законосъобразност.

Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, чл.5, ал.1 от Наредба №І-139 от 16.09.2002г. (отм.)

и чл.5 от Наредба № ІЗ-1959/07 г. контролните точки са точки за отчет на извършените нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС. Отнемането на контролни точки е действие с контролно-отчетен характер, при което съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се определя от факта на налагане на наказание, предвидено в ЗАНН за извършеното нарушение. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление – чл.4 от Наредба №І-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и чл.3, ал.1 от Наредба № ІЗ-1959/07г.

Влизането в сила на наказателните постановления е уредено в чл.64 ЗАНН в следните хипотези: 1.НП, които не подлежат на обжалване, 2.Не са били обжалвани в законния срок или 3.Са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В конкретния случай два от издадените на жалбоподателя НП са необжалваеми на основание чл.189, ал.5 ЗДвП относно наложените глоби в размер до 50 лв. включително (в сила от 29.06.2007 г. до 12.03.2012г., когато влиза в сила на основание чл.151, ал.2 от Конституцията на РБ решение № 1/2012г. по конституционно дело № 10/2011г. на КС). Касае се за 1.НП №98827/25.07.07г., с което на основание чл.183, ал.1, т.1 ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 10 лв., на основание чл.183, ал.4, т.7, предл.3 ЗДвП е наложена глоба в размер на 40 лв. и с влизане в сила на НП (влязло е в сила на 25.07.07г. на основание чл.64, б.”а” ЗАНН) на жалбоподателя са отнети 10 к.т. съгласно чл.3, т.17 от Наредба № І-139/02 г. (отм). 2.НП №1506/07 от 29.06.07г. на РУП – Л., с което на жалбоподателя на основание чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10лв., на основание чл.183, ал.4, т.7 ЗДвП е наложена глоба в размер на 40лв. и на основание чл.185, предл.1-во ЗДвП е наложена глоба в размер на 20лв. Въз основа на НП №1506/07 от 29.06.2007г., влязло в сила на 29.06.2007г., на жалбоподателя са отнети 12 к.т. – 2 к.т. на основание съгласно чл.3, т.11, б.”а” от Наредба № І-139/02 г. (отм). и 10 к.т. на основание чл.3, т.17 от Наредба № І-139/02 г. (отм).

Други две от посочените в заповедта НП са влезли в сила на основание чл.64, б.”в” ЗАНН след съдебното им обжалване: 1.НП №95367 от 10.08.06г., потвърдено с решение на СРС, НО, 104-ти състав по нахд №15506/2006г., влязло в сила на 25.04.2007г. С него на жалбоподателя са отнети 12 к.т. на основание чл.3, т.11, б.”в” от Наредба № І-139/02 г. (отм). и 2.НП №113889/14.09.2006г., потвърдено с решение на СРС, НО, 105-ти състав по нахд №15458/2006г., влязло в сила на 06.11.2007г. С него на жалбоподателя са отнети 3 к.т. на основание чл.3, т.22 от Наредба № І-139/02 г. (отм).

По отношение на НП №144059/01.12.05г ответникът не е ангажирал доказателства за влизането му в сила съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 АПК, тъй като същото не е връчено на жалбоподателя.

По отношение на НП №57707/22.05.07г. е отбелязано, че е връчено по реда на чл.58, ал.2 ЗАНН. Ответникът е представил докладна записка от 10.03.2008г. на старши технически сътрудник Н. до началника на ОПП – СДВР относно връчване на НП №57707/2007г., в която е посочено, че лицето е търсено на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, но не е открито. Съгласно чл.58, ал.2 ЗАНН когато нарушителят не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното

постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. В случая жалбоподателят е потърсен на посочения от него постоянен адрес в [населено място],[жк], който очевидно не е променен (т.е. липсват данни за нов адрес). Ето защо съдът приема, че правилно и законосъобразно административно наказващият орган е посочил, че НП е връчено по реда на чл.58, ал.2 ЗАНН на 10.03.2008г., респ. е влязло в сила на 18.03.2008г. С НП № 57707/22.05.2007г. на жалбоподателя са отнети 3 к.т. на основание чл.3, т.12 от Наредба № I-139/02 г. (отм).

По изложените съображения на жалбоподателя са отнети общо 40 к.т. въз основа на горепосочените влезли в сила наказателни постановления. Към датата на издаване на оспорената заповед съгласно чл.2, ал.1 от Наредба № ІВ-1959/27.12.2007г. първоначалният максимален размер контролни точки за отчет на извършените нарушения на ЗДвП са 39 контролни точки. Съгласно чл.157, ал.4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Ето защо като е постановил отнемане на СУМПС на основание чл.171, т.4 ЗДвП поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП административният орган е издал оспорената заповед при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона - за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици по смисъла на чл.22 ЗАНН.

Възражението на жалбоподателя, че НП не са му връчени редовно е неоснователно. Независимо дали НП са връчени надлежно по реда на [чл. 58, ал. 1 и 2 ЗАНН](#), жалбоподателят е известен за тях поне с представянето им в настоящето съдебно производство и същият е имал възможност да ги обжалва и да представи доказателства, че ги е обжалвал. Твърденията на жалбоподателя, че наказателните постановления не са влезли в сила, тъй като не са му връчени, но са му известни и не ги обжалва, не е добросъвестно упражняване на процесуални права – в този смисъл решение № 5733 от 23.04.2012 г. по адм. д. № 10291/2011 г., VII отд. на ВАС. Към датата на връчване на оспорената заповед за прилагане на ПАМ жалбоподателят е бил уведомен за съществуването на актове за ангажиране на административнонаказателната му отговорност и няма данни да ги е оспорил пред компетентния съд (нито е направил твърдения в тази насока). Административният съд в производство по оспорване законосъобразността на наложената ПАМ не е компетентен да се произнася по спор за редовността на връчването на НП, което е в прерогативите на съответния районен съд в производство по [чл. 59 и сл. ЗАНН](#). Ето защо и при условие, че органът е установил наличието на предпоставките за прилагане на фикцията по [чл. 58, ал. 2 ЗАНН](#), ако жалбоподателят твърди, че част от НП не са надлежно връчени и съответно - не могат да се приемат за влезли в законна сила, е следвало да ангажира доказателства, че същите са оспорени и поради това не биха могли да служат като фактическо основание за издаване на заповедта за прилагане на ПАМ. Такива доказателства в настоящето производство не са ангажирани.

С оглед пълнота на изложението и във връзка с доводите в жалбата съдът следва да отбележи, че в случая се явява неприложима разпоредбата на [чл. 158, ал. 1, т. 2 ЗДвП](#), тъй като същата регламентира възможности за служебно възстановяване на

контролните точки само при частичното им отнемане до пълния им размер. Този извод следва от граматичното и систематично тълкуване на разпоредбите на [чл. 157, ал. 5](#) и [чл. 158, ал. 1 ЗДвП](#). Целта на служебното възстановяване на точките е да се стимулират водачите да не допускат нарушения на правилата за движение, докато в случаите на [чл. 157, ал. 4 ЗДвП](#) се изгубва правоспособността и с ал. 5 изрично е регламентиран единственият начин за придобиването ѝ – чрез повторно явяване на изпит за правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството.

Без значение за законосъобразността на оспорената ПАМ са твърденията за изтичане на погасителна давност по отношение на някои от наложените административни наказания. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотносимо към заповедта по [чл. 171, т. 4 ЗДвП](#). Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в [чл. 158 ЗДвП](#) и [Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. \(отм., но в сила към датата на издаване на заповедта\)](#). Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки, по отношение на които институтът на погасителната давност по [ЗАНН](#) е неотносим. Самото отнемане на контролните точки не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на [ЗАНН](#). НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидарно [НПК](#) (А.: [чл. 84 ЗАНН](#)). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият [ЗАНН](#) урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на [АПК](#). Поради това институтът на погасителната изпълнителска давност по [чл. 82, ал. 1 ЗАНН](#) или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносиими. Правилото на [чл. 82 от ЗАНН](#) регламентира погасяването по давност на изпълнението на наложеното административно наказание, а не последиците от него. С факта на влизане в сила на всяко едно от наказателните постановления са отнети посочените в него брой контролни точки, като по този начин наложеното наказание е реализирано. Неприложим е и [чл. 285, ал. 1, вр. с чл. 268, т. 1 АПК](#), изключващ възможността за изпълнение поради изтекла давност, т.к. заповедта за прилагане на ПАМ като изпълнително основание е оспорена и поради това все още не е влязла в законна сила. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно. В същия смисъл са [решение № 2984/28.02.2011 г. по адм. д. № 7654/2010 г. на ВАС, седмо отделение, решение № 11379 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 9368/2012 г., VII отд. на ВАС](#).

При този изход на спора на основание [чл. 143, ал. 3 АПК](#) ответникът има право на присъждане на направените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во

Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. В. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу ЗАПОВЕД № 82746 от 24.07.2009г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. *В***М*, поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: